

VDS02458

znanje | [sodna praksa](#) | [višje del. in soc. sodišče](#)

Opravitna številka: VDS sodba Pdp 1673/2001

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

Datum seje senata: 11.04.2003

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: razporeditev na drugo delovno mesto - reorganizacija

Zveza: ZDR (1990) člen 106, 106/2, 106/2-1, 106, 106/2, 106/2-1. ZObr člen 98, 98/2, 98, 98/2.

JEDRO:

Tožena stranka je dokazala, da se je v mesecu juniju 1998 začela reorganizacija Slovenske vojske, zaradi česar so se akti o organiziranosti enot spremenili. Zaposleni so bili na podlagi teh sprememb trajno razporejeni na nove dolžnosti. Razporeditev tožnika na novo delovno mesto je trajne narave in ne začasna. Zato se tožnik zmotno sklicuje na 98. člen ZObr, ki ureja začasno razporeditev na drugo ali nižje ovrednoteno delovno mesto za najdalj eno leto in določa, da delavec v tem primeru obdrži enako plačo kot jo je imel pred razporeditvijo, če je zanj ugodnejša.

Tožnik je zoper odločbo pravočasno vložil ugovor, ki skladno s 106. členom ZDR zadrži izvršitev sklepa do sprejema dokončne odločitve, saj je v predmetni zadevi sporna odločba o določitvi višine osnovnega količnika. Zato ne gre za sklep v smislu 1. alineje 2. odstavka 106. člena ZDR (določitev plače). Odločba (in s tem določitev količnika) je postala dokončna šele z vročitvijo dokončne odločbe tožniku (s katero je bilo odločeno o tožnikovem ugovoru), zato je tožena stranka dolžna tožniku izplačati vsakomesečne razlike v plači do dokončnosti odločbe.

IZREK:

Pritožbi se delno ugodi in se izpodbijana sodba delno spremeni tako, da se glasi:

"Odločba MORS št. 105-01-7/98 z dne 15.6.1998, potrjena z odločbo MORS št. 105-01-40/98 z dne 16.6.1999, se v 3. točki spremeni tako, da ima tožnik pravico do plače v skladu s to odločbo od dneva njene dokončnosti dalje (namesto od 22.6.1998 dalje).

Tožena stranka je dolžna tožniku za čas od 22.6.1998 do 22.6.1999 izplačati vsakomesečne razlike v plači med količnikom 3.80 in 4.20 s pripadajočimi dodatki, z zakonitimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti posameznega zneska do dneva plačila.

V preostalem se tožbeni zahtevak (za razveljavitev odločbe tožene stranke št. 105-01-7/98 z dne 15.6.1998 in odločbe št. 105-01-40/98 z dne 16.6.1999, da je tožena stranka dolžna v osmih dneh tožniku izdati odločbo o plači, po kateri se ga razporedi v plačilni razred s količnikom 4.20 poleg že priznanega in določenega dodatka v višini 35%, dodatka za delo v upravi v višini 0.15 količnika ter dodatka za delovno dobo, z veljavnostjo od 23.6.1999 dalje in za plačilo plače po količniku 4.20 z zakonitimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti posameznih mesečnih zneskov do plačila za čas od 23.6.1999 dalje) zavrne.

Tožnik je dolžan toženi stranki povrniti 9.405,00 SIT pravnih stroškov v roku 8 dni, v primeru zamude pa z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 18.5.2001 dalje do plačila."

II.

V preostalem se pritožba zavrne in se v nespremenjenem delu (delno 1. točka izreka sodbe sodišča prve stopnje) potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

III.

Tožena stranka je dolžna tožniku povrniti 5.550,00 SIT stroškov pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

V izpodbijani sodbi je sodišče prve stopnje zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika, da se razveljavi odločba tožene stranke št. 105-01-7/98 z dne 15.6.1998 in odločba št. 105-01-40/98 z dne 16.6.1999, da mu je le-ta dolžna v osmih dneh izdati odločbo o plači, po kateri se ga razporedi v plačilni razred s količnikom 4,20, poleg že priznanega in določenega dodatka v višini 35%, dodatka za delo v upravi v višini 0,15 količnika ter dodatka za delovno dobo, z veljavnostjo od 22.6.1998 dalje, sicer bo takšno odločbo o plači nadomestila ta sodba ter da mu je tožena stranka dolžna izplačati vsakomesečne razlike v plači od 22.6.1998 dalje med količnikom 4,20 in 3,80 s pripadajočimi dodatki, z zakonitimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti posameznega zneska do dneva plačila. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi zavrnilo tudi podrejeni znesek tožnika, da mu je tožena stranka dolžna izplačati vsakomesečne razlike v plači, izhajajoče iz odločbe z dne 15.11.1994 glede na odločbo št. 105-01-7/98 z dne 15.6.1998, od 22.6.1998 dalje do 22.6.1999, z zakonitimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti posameznega zneska do dneva plačila. Obenem je tožniku naložilo, da toženi stranki povrne 48.600 SIT pravnih stroškov v roku 8 dni, v primeru zamude pa z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 18.5.2001 dalje do plačila.

Zoper navedeno sodbo je tožnik pravočasno vložil pritožbo iz vseh pritožbenih razlogov. Navaja, da je sodišče prve stopnje kršilo določbe pravnega postopka, ker ni obrazložilo, zakaj 98. člen Zakona o obrambi ne velja tudi v primeru reorganizacije, niti ni navedlo, na podlagi česa je štelo za dokazano, da je v konkretnem primeru res šlo za reorganizacijo. Sodišče prve stopnje naj bi tudi napačno uporabilo materialno pravo, ko je ugotovilo, da se citirana določba ne more upoštevati v konkretnem primeru. Po mnenju tožnika ga je tožena stranka razporedila po službeni potrebi na nižje vrednoteno delovno mesto. V skladu z navedeno določbo pa lahko to delodajalec stori za najdalj eno leto, pri čemer delavec obdrži enako plačo, kot jo je imel pred razporeditvijo, če je to zanj ugodneje (2. odst. 98. člena Zakona o obrambi). Tožnik ni zahteval, da se ga razporedi na novo manj vrednoteno delovno mesto za najdalj eno leto, kar bi ga tožena stranka glede na citirano zakonsko določbo morala, ampak da obdrži enako plačo. Protislovna naj bi bila tudi navedba prvostopenjskega sodišča na 7. strani obrazložitve, da je tožnik v svoji vlogi z dne 22.11.2000 navedel, da so ga razporedili v povsem drugo enoto in to verjetno zaradi službenih potreb. Iz tega naj bi izhajalo, da je tudi sodišče prve stopnje prepričano, da naj bi šlo v predmetni zadevi za razporeditev zaradi službenih potreb. Zato naj bi bila nelogična zavrnitev tožbenega zahtevka, ki se opira na 98. člen Zakona o obrambi, ki določa, da delavec v primeru, da je razporejen po službeni potrebi na nižje vrednoteno delovno mesto, obdrži enako plačo. Nadalje navaja, da je bistvena kršitev določb postopka podana tudi s tem, ko sodišče ni odgovorilo na ugovorne razloge tožnika v zvezi z neveljavnostjo Smernic za notranjo organizacijo in pripravo formacij Slovenske vojske z dne 24.8.1998, na podlagi katerih so bili izdelani akti o sistemizaciji formacije. Po mnenju tožnika namreč "reorganizacije" Slovenske vojske ne more izvesti minister za obrambo s smernicami, ker za to nima pooblastila, temveč spada to v zakonsko materijo in je za to pristojen Državni zbor. To pa pomeni, da naj bi bile nelegalne oz. neveljavne tudi spremembe formacij, na katere se tožena stranka sklicuje. Da ni šlo za reorganizacijo, naj bi potrjevalo tudi dejstvo, da pri reorganizaciji ni sodeloval sindikat MO,

ki bi v takem primeru moral sodelovati na podlagi 5. in 6. čl. Pogodbe o zagotavljanju pogojev za sindikalno delo. Prvostopenjsko sodišče je po mnenju tožnika kršilo določila pravnega postopka tudi s tem, ko ni obrazložilo, zakaj podrejeni tožbeni zahtevek ni utemeljen.

Pritožba je delno utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo sodbo sodišča prve stopnje v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa v skladu z določbo 2. odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS št. 26/99 in 96/2002 - v nadaljevanju ZPP) po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 8., 11., 12. in 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava ter pri navedenem preizkusu ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni kršilo določb pravnega postopka, vendar pa je na popolno ugotovljeno dejansko stanje delno zmotno uporabilo materialno pravo.

Prvostopenjsko sodišče je ob vpogledu v izpisek o sistemizaciji dolžnosti območno vojaškega teritorialnega poveljstva mesta Ljubljane št. 4061 (priloga B 6) ugotovilo, da je za delovno mesto pomočnik za operativno načrtovanje in mobilizacijo v organizacijski enoti SV/GŠ SV, Območje 2. operativnega poveljstva SV (na katerega je bil tožnik razporejen), določen osnovni količnik 3,25. Na podlagi navedenega je sodišče prve stopnje zaključilo, da je bila plača tožniku v izpodbijani odločbi določena zakonito, to je v skladu z aktom o sistemizaciji oz. formaciji tožene stranke.

Pritožbeno sodišče se strinja z zaključkom sodišča prve stopnje. Pravno stališče tožnika v zvezi z razlago 98. člena Zakona o obrambi (Ur. l. RS št. 82/94 - v nadaljevanju: ZObr) je napačno. Ta določba govori namreč o začasni razporeditvi na drugo ali nižje ovrednoteno delovno mesto za najdalj eno leto. Zgolj v takem primeru ZObr v 2. odstavku 98. člena določa, da delavec obdrži enako plačo kot jo je imel pred razporeditvijo, če je zanj ugodnejša. Tožena stranka je v odgovoru na tožbo jasno navedla (in tudi dokazala z izpovedjo prič A. Š. in J. K., ki sta pri sami reorganizaciji tudi osebno sodelovala), da se je v mesecu juniju 1998 začela reorganizacija Slovenske vojske. S tem se je vzpostavila nova organizacijska struktura, zaradi česar so se akti o organiziranosti enot spremenili. Zaposleni so na podlagi teh sprememb prejeli akte, na podlagi katerih so bili trajno razporejeni na nove dolžnosti. To se je zgodilo tudi v predmetni zadevi, saj je razporeditev tožnika na novo delovno mesto trajne narave in ne začasna, kar je tožena stranka dokazala z izpovedbo zaslišanih prič. Zato se za določitev višine plače za novo delovno mesto ne more uporabiti določba 2. odstavka 98. člena ZObr, temveč je bila tožniku plača pravilno določena v skladu z veljavno odredbo ministra za obrambo št. 4061 z dne 5.5.1998 (priloga B 6), katere zakonitost pa tožnik ne izpodbija. Sam je med postopkom na prvi stopnji (vloga z dne 21.11.2000) tudi izrecno povedal, da ne izpodbija odločitve tožene stranke o njegovi razporeditvi na novo delovno mesto pomočnika za operativno načrtovanje in mobilizacijo, temveč zgolj odločitev o višini njegove plače. K temu pritožbeno sodišče dodaja, da sicer nima pomislekov v zvezi z zakonitostjo reorganizacije in aktov o sistemizaciji tožene stranke.

Nesprejemljiva je pritožbena navedba tožnika, da naj bi bila protislovna navedba prvostopenjskega sodišča na 7. strani obrazložitve. Sodišče prve stopnje je stavek, ki ga tožnik v pritožbi citira, prepisalo iz njegove vloge z dne 21.11.2000 in zgolj identičnost besedne zveze "službenih potreb" z besedno zvezo v 1. odstavku 98. člena ZObr še ne pomeni, da je sodišče prve stopnje mnenja, da je v konkretnem primeru šlo za začasno razporeditev tožnika na drugo delo v smislu citirane določbe.

Utemeljena pa je pritožbena navedba tožnika v zvezi z delom primarnega tožbenega zahtevka in glede podrejenega tožbenega zahtevka. Pritožbeno sodišče je ugotovilo, da je sodišče prve stopnje ob popolno ugotovljenem dejanskem stanju zmotno uporabilo materialno pravo, ko je primarni in podrejeni tožbeni zahtevek tožnika v celoti zavrnilo, zaradi česar je bilo potrebno izpodbijano sodbo delno spremeniti (4. točka 358. člena ZPP). Tožnik je namreč pravočasno

vložil ugovor zoper odločbo tožene stranke št. 105-01-7/98 z dne 15.6.1998, ki v skladu z določbo 106. člena Zakona o delovnih razmerjih (Ur.l. RS št. 14/90, 5/91 in 71/93 - v nadaljevanju ZDR) zadrži izvršitev sklepa do sprejema dokončne odločitve, saj je v predmetni zadevi sporna odločba o določitvi višine osnovnega količnika. V takem primeru pa ne gre za sklep v smislu 1. alineje 2. odstavka 106. člena ZDR, ker je določitev višine osnovnega količnika vezana na razporeditev delavca na delovno mesto v skladu z aktom o sistemizaciji. Odločba št. 105-01-40/98, s katero je pristojni organ tožene stranke odločal o ugovoru tožnika, pa je postala dokončna šele ob njeni vročitvi tožniku, zaradi česar je tožena stranka dolžna tožniku izplačati vsakomesečne razlike v plači, izhajajoče iz odločbe z dne 15.11.1994 glede na odločbo št. 105-01-7/98 z dne 15.6.1998, za obdobje od 22.6.1998 dalje do dokončnosti te odločbe. Na podlagi navedenega je pritožbeno sodišče tudi delno spremenilo odločbo št. 105-01-7/98 z dne 15.6.1998, saj je ugotovilo, da je v 3. točki izreka nezakonita. Tožnik ima pravico do plače v višini, določeni s to odločbo, od dneva njene dokončnosti dalje.

Odločitev o stroških postopka temelji na določbi 2. odst. 165. čl. ZPP, na podlagi katere sodišče odloči o stroških vsega postopka, če spremeni odločbo, zoper katero je bilo vloženo pravno sredstvo.

Pritožbeno sodišče je spremenilo odločitev prvostopenjskega sodišča o glavni stvari, zato se je spremenil tudi uspeh strank v postopku in je bilo potrebno znova odločiti o stroških postopka. Sodišče druge stopnje je v skladu z Odvetniško tarifo (Ur. l. RS št. 7/95 - 78/01 - v nadaljevanju OT) odmerilo tožnikove stroške in mu za sestavo tožbe priznalo 80 točk, za sestavo dveh pripravljalnih vlog skupaj 120 točk, za zastopanje na treh narokih 150 točk ter za čas, porabljen med zastopanjem, 150 namesto priglašanih 250 točk. Pooblaščenec tožnika pa ni upravičen do povrnitve stroškov v zvezi dokaznim predlogom z dne 6.3.2001, saj je tak dokazni predlog vsebovan že v pripravljalni vlogi z dne 21.11.2000. Celotni utemeljeno priglašeni tožnikovi stroški tako znašajo 500 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke v času izdaje izpodbijane sodbe (90,00 SIT), 19% DDV ter takse za tožbo in sodbo, skupaj v višini priglašanih 7.500,00 SIT, znaša 61.050,00 SIT. Sodišče druge stopnje je ob preizkusu odločitve o stroških ugotovilo, da je prvostopenjsko sodišče v skladu z Odvetniško tarifo pravilno toženi stranki za sestavo odgovora na tožbo priznalo 80 točk, za pripravljalno vlogo je potrebno v skladu z 2. tč. tar. št. 10 namesto priglašanih 80 priznati 60 točk, za zastopanje na treh narokih 150 točk ter za čas, porabljen med zastopanjem, 150 namesto priglašanih 200 točk. Zakoniti zastopnik tožene stranke pa ni upravičen do povrnitve stroškov v zvezi z posvetovanjem s stranko ter obvestilom stranki in s tem povezanimi materialnimi stroški, saj je nagrada za ta opravila že zajeta v nagradi za zastopanje. Celotni utemeljeno priglašeni stroški tožene stranke tako znašajo 440 točk, kar ob vrednosti točke v času izdaje izpodbijane sodbe (90,00 SIT) znaša 39.600,00 SIT.

Upoštevajoč načelo odgovornosti za uspeh, kot ga določa 154. čl. ZPP (tožnikov uspeh po spremenjeni sodbi sodišča druge stopnje znaša po oceni pritožbenega sodišča 30%), je po medsebojnem pobotu stroškov, ki sta jih stranki dolžni poravnati druga drugi, tožnik toženi stranki dolžan povrniti stroške postopka v višini 9.405,00 SIT z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 18.05.2001 dalje do plačila.

Tožnik je s pritožbo uspel le delno, glede na celotni izpodbijani zahtevek njegov uspeh v pritožbenem postopku znaša 30%, zato je v skladu z načelom odgovornosti za uspeh, kakor ga določa 154. čl. ZPP, upravičen do povrnitve takšnega odstotka utemeljeno priglašanih stroškov pritožbenega postopka. Glede na vrednost spornega predmeta in glede na določbo 4. tč. tar. št. 10 OT pripada pooblaščenec tožnika za sestavo pritožbe 100 točk, kar ob vrednosti točke 100,00 SIT znaša 10.000,00 SIT. Pooblaščenec tožnika pa ni upravičen do povrnitve stroškov v zvezi s poročilom stranki, saj je nagrada za to opravilo že zajeta v nagradi za sestavo pritožbe. K temu je potrebno prišteti še sodno takso za pritožbo v znesku 8.500,00

SIT. Celotni tožnikovi utemeljeno priglašeni stroški pritožbenega postopka tako znašajo 18.500,00 SIT, glede na uspeh pa je tožnik upravičen do povrnitve 30% tega zneska, kar znaša 5.550,00 SIT.

Ker uveljavljani pritožbeni razlogi glede preostalega dela izpodbijane sodbe niso bili podani in ker sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je bilo potrebno v preostalem pritožbo tožeče stranke zavrniti in v nespremenjenem delu potrditi izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. čl. ZPP).